

men maa lade det være vedkommende Opfinders egen Sag lige overfor Andre, der bestride hans Ret, gennem Domstolene at se sin Ret hævdet som den, der har gjort en ny Opfindelse, og den, der er eneberettiget til at drage den Nytte, gøre sig de Fordele deraf, som hjemles ham derved, at han er den første, der har gjort Opfindelsen. Men ikke nok hermed har der gennem administrativ Praxis udviklet sig forskjellige andre Mangler og Ting, som man muligvis turde kalde Feil, ved den Ordning, som Patentvæsenet har hos os. Det er saaledes kun den udelukkende Ret til Forfærdigelsen af Gjenstande, der gives ved Patentet, medens der derimod ikke hos os gives Eneret til Forhandling af Gjenstandene. Det er derefter muligt for Enhver, der er bekendt med Forfærdigelsesmaaden af den Gjenstand, for hvilken Patentet er givet, at lade den forfærdige i Udlandet og uhindret at indføre den her til Skade, ja betydelig Skade, for den, der har erhvervet Patentet. Vi gjøre fremdeles hos os Forskjel paa Indlændinge og Udlændinge, idet en Udlænding, om ogsaa hans Opfindelse maa anses for at være af nok saa stor Betydning, ikke faar længere Eneret end 5 Aar, medens Eneretten for Indlændinge udstrækkes til 15 Aar. Endvidere følges den Regel, at, selv om en Person ikke er Opfinder af den ny Opdagelse, men kun har gjort sig bekendt dermed i Udlandet, kan han dog blot ved at indføre den hertil løse Patent, gerere sig som Opfinder og faae en Opfinders Beskyttelse for den Opfindelse, der i Virkeligheden maa siges ikke at være hans Giendoms-gjenstand, da han kun er den, der vil exploitere den, hvorimod han aldeles ingen Del har i det aandelige Arbejde for at gjøre Opfindelsen. Endelig mangle vi i vor Patentlovgivning Straffebestemmelser for Indgrib i Patenthaverens Rettigheder, og endnu kunde man maasse tilføie, at der ofte medgaar for lang Tid, inden Patenthaverne kunne faae Patent, paa Grund af den Undersøgelse, som gaar forud for Patentets Meddelelse. — Disse Mangler ved den bestaaende Tilstand søges afhjulpne ved nærværende Lovforslag, og da det derhos maa anses for at være af Interesse, at dette Forhold herhjemme ordnes i Overensstemmelse med den Ordning, der af samme er truffen i Udlandet, Noget, der bliver mere og mere naturligt, alt efter som de internationale Forbindelser paa Industriens og Handelens Omraade udvikle sig mere og mere, har jeg fundet det rigtig at lade dette Forslag til Lov udarbejde, saaledes at de større fremmede Landes Lovgivninger paa dette Omraade ere lagte til Grund i de fleste væsentlige Punkter. Det Lands Lovgivning, man nærmest har taget til Mønster, er den franske, en af de ældste paa dette Omraade, som altsaa længst har staaet sin Prøve og som i Dvrigt ogsaa er overgaaet i andre Landes Lovgivning. Jeg anbefaler saaledes dette Forslag til det høitærede Thing's Velvillie.

Det andet Forslag, jeg skal have den Ære at forelægge for det ærede Thing, er: „Forslag til Lov, hvorved Indfødsret meddeles forskjellige Udlændinge“. Det omfatter ikke mindre end 78 Mænd eller rettere Personer, thi der er 3 Kvinder, der indstilles til at erholde Indfødsret. Jeg skal ikke undlade strax at nævne, at det forekommer mig, at man med Hensyn til Meddelelsen af Indfødsret er gaaet noget videre end strengt nødvendigt for ikke at sige end ønskeligt. Jeg har paa et tidligere Stadium som Medlem af dette Thing udtalt mig i denne Retning, og naar jeg ikke destomindre har optaget alle de her nævnte 78 Personer paa Forslaget, ligger det i en Omstændighed, som ikke vil være Thinget ubekendt, idet man jo her ved tidligere Forhandlinger har vedtaget visse bestemte Regler, som man i deres Almindelighed bringer til Anvendelse, og har truffet Afgjørelser, hvoraf det ses, at naar visse Betingelser ere tilstede, negter man ikke de Vedkommende, der søge Indfødsret, at faae denne. Da der ikke er taget nogen Beslutning eller fremkommet nogen Udtalelse fra nogen af Rigsdagens Afdelinger, som gjør en anden Opfattelse af dette Forhold gjældende, vilde det for dem, der have søgt om Indfødsret og som have troet, at de vilde faae den, da de vidste, at de kunde opfylde de Betingelser, som derved ere opstillede af Rigsdagens Afdelinger, jo ubetinget have været en stor Skuffelse, hvis man havde villet udelukke dem derfra. Jeg har derfor ikke anset det for rigtigt at udelukke Noget, som virkelig er i Besiddelse af de Betingelser, man hidtil har opstillet og holdt sig efterrettelig ved Meddelelse af Indfødsret. Jeg tror derfor, uagtet det store Antal Personer, der ere nævnte i Lovforslaget, at burde anbefale Thinget at meddele dem alle den ansøgte Indfødsret.

Exemplarer af Lovforslagene har jeg den Ære at overrække den høitærede Formand.

Formanden: Exemplarer af de saaledes forelagte Lovforslag ville nu blive omdelte.

Dagsordenen er hermed udtømt.

Jeg antager, at Landsthinget som sædvanlig vil finde Anledning til at nedsætte et staaende Udvalg for Forretningsordenen, og at det mulig vil anse det for rigtigt, at dette Udvalg ligesom i tidligere Aar sammensættes af de to Viceformænd og 5 særlig dertil valgte Medlemmer. Forslag i saa Henseende vil komme paa Dagsordenen for næste Møde.

Næste Møde vil blive afholdt imorgen Kl. 1¹/₂, og Dagsordenen vil da være:

- 1) Finansministeren forelægger:
 - a. Forslag til Lov angaaende Amtsforvalternes Kontorholdsgodtgjørelse.